

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1215/2012

z dnia 12 grudnia 2012 r.

w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych

(wersja przekształcona)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

wprowadzenia szeregu dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości rozporządzenie to należy przekształcić.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 67 ust. 4 oraz art. 81 ust. 2 lit. a), c) oraz e),

(2) Na posiedzeniu w Brukseli w dniach 10–11 grudnia 2009 r. Rada Europejska przyjęła nowy wieloletni program zatytułowany „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli”⁽⁴⁾. W programie sztokholmskim Rada Europejska stwierdziła, że w okresie objętym tym programem należy kontynuować proces znoszenia wszelkich środków pośrednich (procedura *exequatur*). Jednocześnie znoszeniu procedury *exequatur* powinno również towarzyszyć szereg zabezpieczeń.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projekt aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

(3) Unia wyznaczyła sobie za cel utrzymanie i dalszy rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, między innymi poprzez ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości, w szczególności przy pomocy zasady wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych. W celu stopniowego tworzenia takiej przestrzeni Unia ma przyjąć środki w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, szczególnie jeżeli jest to niezbędne do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 21 kwietnia 2009 r. Komisja przyjęła sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽³⁾. W sprawozdaniu stwierdzono, że funkcjonowanie tego rozporządzenia jest zasadniczo zadowalające, ale należałoby usprawnić stosowanie niektórych jego przepisów, ułatwić w większym stopniu swobodny przepływ orzeczeń oraz jeszcze bardziej zwiększyć dostęp do wymiaru sprawiedliwości. Ze względu na konieczność

(4) Różnice pomiędzy przepisami poszczególnych państw o jurysdykcji i uznawaniu orzeczeń utrudniają należyte funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Dlatego nieodzowne jest wydanie przepisów celem ujednoczenia przepisów o jurysdykcji w sprawach cywilnych i handlowych, aby zapewnić szybkie i nieskomplikowane uznanie i wykonywanie orzeczeń wydanych w jednym z państw członkowskich.

(5) Przepisy takie wchodzą w zakres współpracy sądowej w sprawach cywilnych w rozumieniu art. 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

⁽¹⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 78.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 6 grudnia 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

- (6) Celem zagwarantowania swobodnego przepływu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych niezbędnym i stosownym jest, aby przepisy o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń zostały określone w drodze aktu unijnego, który będzie wiążący i bezpośrednio stosowany.
- (7) Na podstawie art. 220 tiret czwarte Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą ówczesne państwa członkowskie Wspólnot Europejskich zawarły dnia 27 września 1968 r. w Brukseli Konwencję o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, której tekst został następnie zmieniony przez konwencje o przystąpieniu nowych państw członkowskich do tej konwencji⁽¹⁾ („konwencja brukselska z 1968 r.”). Ówczesne państwa członkowskie Wspólnot Europejskich i niektóre państwa EFTA zawarły dnia 16 września 1988 r. w Lugano Konwencję o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych⁽²⁾ („konwencję lugańską z 1988 r.”), która stanowi konwencję równoległą do konwencji brukselskiej z 1968 r. Konwencja lugańska z 1988 r. zaczęła obowiązywać w Polsce od dnia 1 lutego 2000 r.
- (8) W dniu 22 grudnia 2000 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 44/2001, które zastępuje konwencję brukselską z 1968 r. w odniesieniu do terytoriów państw członkowskich objętych TFUE, między wszystkimi państwami członkowskimi, z wyłączeniem Danii. Decyzją Rady 2006/325/WE⁽³⁾ Wspólnota zawarła porozumienie z Danią zapewniające stosowanie przepisów rozporządzenia (WE) nr 44/2001 w odniesieniu do Danii. Konwencja lugańska z 1988 r. została zmieniona konwencją o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych⁽⁴⁾, podpisaną w Lugano w dniu 30 października 2007 r. przez Wspólnotę, Danię, Islandię, Norwegię i Szwajcarię („konwencja lugańska z 2007 r.”).
- (9) Konwencja brukselska z 1968 r. obowiązuje nadal na terytoriach państw członkowskich podlegających jej terytorialnemu zakresowi zastosowania i wyłączonych z niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 355 TFUE.
- (10) Przedmiotowy zakres zastosowania niniejszego rozporządzenia powinien rozciągać się, pomijawszy kilka dokładnie określonych dziedzin prawa, na zasadniczą część prawa cywilnego i handlowego; w świetle przyjęcia rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uzna-

wania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych⁽⁵⁾ kwestie te powinny zostać wyłączone z zakresu niniejszego rozporządzenia

- (11) Do celów niniejszego rozporządzenia sądy państw członkowskich powinny obejmować sądy wspólne dla kilku państw członkowskich, takie jak Trybunał Sprawiedliwości Beneluxu, w zakresie, w jakim sprawuje on jurysdykcję w sprawach wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia. Dlatego też orzeczenia wydane przez takie sądy powinny być uznawane i wykonywane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (12) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do sądownictwa polubownego. Żaden przepis niniejszego rozporządzenia nie powinien uniemożliwiać sądowi państwa członkowskiego, zgodnie z ich prawem krajowym, skierowania stron do sądu polubownego ani zawieszenia postępowania lub odrzucenia wniosku o wszczęcie postępowania, ani też zbadania, czy umowa o arbitraż jest nieważna, bezskuteczna lub niewykonalna, gdy zostanie wniesiona do nich sprawa, co do której strony zawarły umowę o arbitraż.

Orzeczenie sądu państwa członkowskiego co do tego, czy umowa o arbitraż jest nieważna, bezskuteczna lub niewykonalna, nie powinno podlegać przepisom niniejszego rozporządzenia dotyczącym uznawania i wykonywania, bez względu na to, czy sąd orzekł o tym jako o sprawie głównej, czy też jako o kwestii wstępnej.

Z drugiej strony, jeżeli sąd państwa członkowskiego ustalił – sprawując jurysdykcję na mocy niniejszego rozporządzenia lub prawa krajowego – że umowa o arbitraż jest nieważna, bezskuteczna lub niewykonalna, nie powinno to uniemożliwiać uznania orzeczenia tego sądu w sprawie głównej lub, w zależności od sytuacji, wykonania tego orzeczenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Nie powinno to naruszać kompetencji sądów państw członkowskich do orzekania o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń arbitrażowych zgodnie z Konwencją o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych sporządzoną w Nowym Jorku w dniu 10 czerwca 1958 r. („konwencja nowojorska z 1958 r.”), która ma pierwszeństwo stosowania przed niniejszym rozporządzeniem.

Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do żadnego powództwa ani postępowania pomocniczego związanego w szczególności z powołaniem sądu polubownego, uprawnieniami arbitrów, przebiegiem postępowania przed sądem polubownym lub wszelkimi innymi aspektami takiego postępowania, ani też do żadnego powództwa lub orzeczenia dotyczącego uchylecia, kontroli, zaskarżenia, uznania lub wykonania orzeczenia arbitrażowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 31.12.1972, s. 32, Dz.U. L 304 z 30.10.1978, s. 1, Dz.U. L 388 z 31.12.1982, s. 1, Dz.U. L 285 z 3.10.1989, s. 1, Dz.U. C 15 z 15.1.1997, s. 1. Zob. wersja skonsolidowana w Dz.U. C 27 z 26.1.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 319 z 25.11.1988, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 120 z 5.5.2006, s. 22.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 147 z 10.6.2009, s. 5.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 7 z 10.1.2009, s. 1.

- (13) Musi istnieć związek między postępowaniami, do których ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie, a terytorium państw członkowskich. W związku z tym wspólne przepisy o jurysdykcji powinny co do zasady znajdować zastosowanie wtedy, gdy pozwany ma miejsce zamieszkania na terytorium jednego z państw członkowskich.
- (14) Pozwany niemający miejsca zamieszkania w państwie członkowskim powinien zasadniczo podlegać krajowym przepisom o jurysdykcji, mającym zastosowanie na terytorium państwa członkowskiego, przed którego sądem wytoczono powództwo.
- Jednakże w celu zapewnienia ochrony konsumentów i pracowników, ochrony jurysdykcji sądów państw członkowskich w sytuacjach, w których mają one jurysdykcję wyłączną, oraz przestrzegania autonomii stron, niektóre przepisy dotyczące jurysdykcji zawarte w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie niezależnie od miejsca zamieszkania pozwanego.
- (15) Przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i opierać się na zasadzie, że jurysdykcję w ogólności mają sądy miejsca zamieszkania pozwanego. Tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze, z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub autonomię stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania. Siedziba osób prawnych musi być zdefiniowana wprost w rozporządzeniu celem wzmocnienia przejrzystości wspólnych przepisów i uniknięcia konfliktów kompetencyjnych.
- (16) Jurysdykcja oparta na łączniku miejsca zamieszkania powinna zostać uzupełniona jurysdykcją opartą na innych łącznikach, które powinny zostać dopuszczone ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Istnienie ścisłego związku powinno zagwarantować pewność prawną oraz uniknięcie możliwości pozwania pozwanego przed sąd państwa członkowskiego, którego pozwany nie mógł rozsądnie przewidzieć. Ma to istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku sporów dotyczących zobowiązań pozaukładowych wynikających z naruszenia prywatności i innych dóbr osobistych, w tym zniesławienia.
- (17) Właściciel dobra kultury w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 93/7/EWG z dnia 15 marca 1993 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego⁽¹⁾ powinien móc na podstawie niniejszego rozporządzenia wszcząć postępowanie w sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych w celu odzyskania, w oparciu o prawo własności, takiego dobra kultury przed sądem miejsca, w którym dobro to znajduje się w momencie wytoczenia powództwa. Takie postępowanie nie powinno naruszać postępowania wszczętego na mocy dyrektywy 93/7/EWG.
- (18) W sprawach dotyczących ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów i z zakresu prawa pracy strona słabsza powinna być chroniona przez przepisy jurysdykcyjne dla niej bardziej korzystne niż przepisy ogólne.
- (19) Z zastrzeżeniem jurysdykcji wyłącznych określonych w niniejszym rozporządzeniu powinna być przestrzegana autonomia stron w zakresie umownego wyboru jurysdykcji, z wyjątkiem spraw dotyczących ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów lub z zakresu prawa pracy, w których dopuszczalna jest jedynie ograniczona swoboda stron w zakresie umownego wyboru jurysdykcji.
- (20) W razie pojawienia się kwestii, czy umowa dotycząca jurysdykcji przyznająca jurysdykcję sądowi lub sądom państwa członkowskiego, jest materialnie nieważna, kwestia ta powinna zostać rozstrzygnięta zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym znajduje się sąd lub sądy wskazane w umowie, włączając w to normy kolizyjne tego państwa członkowskiego.
- (21) W interesie zgodnego sprawowania wymiaru sprawiedliwości należy unikać tak dalece, jak jest to tylko możliwe, równoległych postępowań i zapewnić, aby w różnych państwach członkowskich nie zapadały niezgodne ze sobą orzeczenia. Należy przewidzieć jasną i skuteczną regulację w celu wyjaśnienia kwestii zawisłości sprawy i postępowania pozostających w związku, jak również w celu zapobiegania problemom wynikającym z różnego określenia w poszczególnych państwach momentu, od którego postępowanie uważa się za zawisłe. Do celów niniejszego rozporządzenia moment ten powinien zostać określony autonomicznie.
- (22) Jednakże w celu wzmocnienia skuteczności umów ustanawiających jurysdykcję wyłączną i unikania nieuczciwych taktyk w postępowaniu sądowym, należy przewidzieć wyjątek od ogólnej regulacji dotyczącej zawisłości sprawy w celu zadowalającego rozwiązania szczególnego przypadku, w którym mogą toczyć się równoległe postępowania. Jest to sytuacja, w której powództwo wytoczono przed sądem niewskazany w umowie ustanawiającej jurysdykcję wyłączną, a następnie w sporze o to samo roszczenie i między tymi samymi stronami wytoczono powództwo przed sądem wskazanym w takiej umowie. W takim przypadku sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo, powinien mieć obowiązek zawiesić swoje postępowanie, gdy tylko powództwo zostanie wytoczone przed sądem wskazanym w umowie i do czasu, aż ten wskazany sąd stwierdzi, że nie ma jurysdykcji na mocy umowy ustanawiającej jurysdykcję wyłączną. Ma to na celu zagwarantowanie, by w takiej sytuacji sąd wskazany w umowie miał pierwszeństwo orzeczenia o ważności umowy oraz o zakresie, w jakim ta umowa ma zastosowanie do zawisłego przed nim sporu. Sąd wskazany w umowie powinien móc prowadzić postępowanie niezależnie od tego, czy sąd niewskazany w umowie orzekł już w kwestii zawieszenia postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 74 z 27.3.1993, s. 74.

Niniejszy wyjątek nie powinien dotyczyć sytuacji, gdy strony zawarły sprzeczne umowy ustanawiające jurysdykcję wyłączną lub jeżeli powództwo wytoczono najpierw przed sądem wskazanym w umowie dotyczącej jurysdykcji wyłącznej. W takich przypadkach powinna mieć zastosowanie określona w niniejszym rozporządzeniu zasada ogólna dotycząca zawisłości sprawy.

- (23) Niniejsze rozporządzenie powinno ustanowić elastyczny mechanizm, który pozwalałby sądom państw członkowskich na uwzględnianie postępowań toczących się przed sądami państw trzecich, biorąc pod uwagę w szczególności to, czy orzeczenie wydane w państwie trzecim będzie mogło być uznane i wykonane w danym państwie członkowskim na mocy przepisów tego państwa członkowskiego oraz prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości.
- (24) Mając na uwadze prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości, sąd danego państwa członkowskiego powinien ocenić wszystkie okoliczności rozpatrywanej sprawy. Okoliczności takie mogą obejmować powiązania między stanem faktycznym danej sprawy, stronami i danym państwem trzecim, etap postępowania prowadzonego w państwie trzecim w momencie wszczęcia postępowania w sądzie państwa członkowskiego, a także kwestię, czy można oczekiwać, że sąd tego państwa trzeciego wyda orzeczenie w rozsądnym terminie.
- Ta ocena może obejmować również to, czy jurysdykcja wyłączna sądu państwa trzeciego w danej sprawie wynika z okoliczności, w których sąd państwa członkowskiego miałby jurysdykcję wyłączną.
- (25) Pojęcie środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, powinno obejmować na przykład zarządzenia o charakterze zabezpieczającym, które mają na celu uzyskanie informacji lub zabezpieczenie dowodów, w rozumieniu art. 6 i 7 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej⁽¹⁾. Nie powinno ono natomiast obejmować środków, które nie mają charakteru zabezpieczającego, takich jak środki zarządzające przesłuchaniem świadka. Nie powinno to naruszać stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy pomiędzy sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych⁽²⁾.
- (26) Wzajemne zaufanie do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w Unii usprawiedliwia zasadę, zgodnie z którą orzeczenia wydane w państwie członkowskim powinny być uznawane we wszystkich państwach członkowskich

bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania. Ponadto cel w postaci ograniczenia nakładu czasu pracy oraz kosztów, jakie wiążą się z transgranicznym postępowaniem sądowym, uzasadnia zniesienie wymagania stwierdzenia wykonalności przed wykonaniem orzeczenia w wezwanym państwie członkowskim. W związku z tym orzeczenie wydane przez sądy państwa członkowskiego powinno być traktowane tak, jak gdyby zostało wydane w wezwanym państwie członkowskim.

- (27) Do celów swobodnego przepływu orzeczeń orzeczenie wydane w jednym państwie członkowskim powinno być uznawane i wykonywane w innym państwie członkowskim, nawet jeżeli dotyczy ono osoby niemającej miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego.
- (28) Jeżeli orzeczenie zawiera środek lub zarządzenie nieznanne w przepisach prawa wezwanego państwa członkowskiego, ten środek lub to zarządzenie – w tym wszelkie wskazane w nim prawa – powinno zostać dostosowane tak dalece, jak to jest możliwe do środka lub zarządzenia, które według prawa tego państwa członkowskiego ma równorzędne skutki i służy podobnym celom. To, w jaki sposób i przez kogo ma zostać przeprowadzone takie dostosowanie, powinno być określone przez każde państwo członkowskie.
- (29) Bezpośrednie wykonywanie bez stwierdzenia wykonalności w wezwanym państwie członkowskim orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie powinno naruszać prawa do obrony. Dlatego osoba, wobec której wystąpiono o wykonanie orzeczenia, powinna mieć możliwość wystąpienia o odmowę uznania lub wykonania orzeczenia, jeżeli uzna, że występuje jedna z podstaw odmowy uznania. Powinno to obejmować podstawę polegającą na tym, że osoba ta nie miała możliwości przygotowania swojej obrony, gdy orzeczenie zostało wydane zaocznie z powództwa cywilnego w związku z postępowaniem karnym. Powinno to również obejmować podstawy, na które można by się powołać zgodnie z zawartym na mocy art. 59 konwencji brukselskiej z 1968 r. porozumieniem między wezwanym państwem członkowskim a państwem trzecim.
- (30) Strona sprzeciwiająca się wykonaniu orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim powinna – w zakresie, w jakim jest to możliwe i zgodnie z systemem prawnym wezwanego państwa członkowskiego, móc powołać się w tym samym postępowaniu nie tylko na podstawy odmowy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, ale także na podstawy odmowy przewidziane w prawie krajowym, w terminach określonych w tym prawie.

Uznania orzeczenia można jednak odmówić tylko wówczas, jeżeli zachodzi co najmniej jedna podstawa odmowy przewidziana w niniejszym rozporządzeniu.

(1) Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 45.

(2) Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1.

- (31) W razie wszczęcia postępowania o odmowę wykonania orzeczenia, sądy wezwanego państwa członkowskiego powinny móc zezwolić, w czasie trwania całego tego postępowania, łącznie z postępowaniem odwoławczym, na kontynuowanie wykonania z zastrzeżeniem jego ograniczenia lub złożenia zabezpieczenia.
- (32) W celu poinformowania osoby, wobec której wystąpiono o wykonanie orzeczenia, o wykonaniu orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, zaświadczenie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, w razie konieczności wraz z orzeczeniem, powinno zostać doręczone tej osobie w rozsądnym terminie przed pierwszym środkiem wykonawczym. W tym kontekście pierwszy środek wykonawczy oznacza pierwszy środek wykonawczy po takim doręczeniu.
- (33) Jeżeli środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające, zostały zarządzane przez sąd mający jurysdykcję w sprawie głównej, należy zapewnić ich swobodny przepływ na mocy niniejszego rozporządzenia. Jednak środki tymczasowe, włącznie ze środkami zabezpieczającymi, które zostały zarządzane przez taki sąd bez wzywania pozwanego do stawienia, nie powinny być uznawane ani wykonywane na podstawie niniejszego rozporządzenia, chyba że orzeczenie dotyczące tych środków zostało pozwanemu doręczone przed wykonaniem. Powyższe nie powinno wykluczać uznawania i wykonywania takich środków zgodnie z prawem krajowym. Jeżeli środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające, zostały zarządzane przez sąd nieposiadający jurysdykcji w sprawie głównej, działanie takich środków powinno być na mocy niniejszego rozporządzenia ograniczone do terytorium danego państwa członkowskiego.
- (34) W celu zapewnienia ciągłości pomiędzy konwencją brukską z 1968 r., rozporządzeniem (WE) nr 44/2001 i niniejszym rozporządzeniem powinny być przewidziane przepisy przejściowe. Dotyczy to również wykładni postanowień konwencji brukskiej z 1968 r. oraz zastępujących ją rozporządzeń dokonywanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (35) W celu zachowania międzynarodowych zobowiązań zaciągniętych przez państwa członkowskie niniejsze rozporządzenie nie może wywierać skutków w zakresie zawartych przez państwa członkowskie konwencji w sprawach szczególnych.
- (36) Nie naruszając obowiązków państw członkowskich, o których mowa w Traktatach, niniejsze rozporządzenie nie powinno wpływać na stosowanie dwustronnych konwencji i umów zawartych między państwem trzecim a jednym z państw członkowskich przed datą wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 44/2001, dotyczących spraw regulowanych niniejszym rozporządzeniem.
- (37) W celu zapewnienia aktualizacji zaświadczeń stosowanych w związku z uznawaniem lub wykonywaniem orzeczeń, a także dokumentów urzędowych i ugód sądowych objętych przepisami niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian w załącznikach I i II do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (38) Niniejsze rozporządzenie przestrzega praw podstawowych oraz zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawa do skutecznego środka odwoławczego oraz do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowanych w art. 47 Karty.
- (39) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną we wspomnianym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.
- (40) Zjednoczone Królestwo i Irlandia zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, który to protokół jest załączony do TUE i do ówczesnego Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, uczestniczyły w przyjęciu i stosowaniu rozporządzenia (WE) nr 44/2001. Zgodnie z art. 3 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, Zjednoczone Królestwo i Irlandia powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (41) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, i nie jest nim związana ani go nie stosuje, nie naruszając możliwości stosowania przez Danię zmian do rozporządzenia (WE) nr 44/2001 zgodnie z art. 3 Umowy z dnia 19 października 2005 r. pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie właściwości sądów oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2005, s. 62.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie w sprawach cywilnych i handlowych, niezależnie od rodzaju sądu. Nie obejmuje ono w szczególności spraw podatkowych, celnych, administracyjnych ani spraw dotyczących odpowiedzialności państwa za działania lub zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej (*acta iure imperii*).

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

- a) stanu cywilnego, zdolności prawnej lub zdolności do czynności prawnych osób fizycznych, stosunków majątkowych wynikających z małżeństwa lub związku uznawanego – w myśl przepisów mających zastosowanie do takiego związku – za mający skutki porównywalne do skutków małżeństwa;
- b) upadłości, układow i innych podobnych postępowań;
- c) ubezpieczeń społecznych;
- d) sądownictwa polubownego;
- e) obowiązków alimentacyjnych wynikających ze stosunku rodzinnego, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa;
- f) testamentów i dziedziczenia, w tym obowiązków alimentacyjnych powstających w związku ze śmiercią.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „orzeczenie” oznacza każde orzeczenie wydane przez sąd państwa członkowskiego – niezależnie od tego, jak zostanie określone – w tym wyrok, postanowienie, nakaz, nakaz egzekucyjny oraz postanowienie w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania wydane przez urzędnika sądowego.

Do celów rozdziału III „orzeczenie” obejmuje środki tymczasowe, w tym zabezpieczające, zarządzane przez sąd, który na mocy niniejszego rozporządzenia ma jurysdykcję do orzekania w sprawie głównej. Definicja ta nie obejmuje

środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, zarządzanych przez taki sąd bez wzywania pozwanego do stawiennictwa, chyba że orzeczenie zawierające dany środek zostało doręczone pozwanemu przed wykonaniem;

- b) „ugoda sądowa” oznacza ugodę zatwierdzoną przez sąd państwa członkowskiego lub zawartą przed sądem państwa członkowskiego w trakcie postępowania;
- c) „dokument urzędowy” oznacza dokument, który został oficjalnie sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy w państwie członkowskim pochodzenia i którego urzędowy charakter:
 - (i) wynika z podpisu i treści dokumentu; oraz
 - (ii) został stwierdzony przez organ publiczny lub inny organ uprawniony do tego celu;
- d) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza, w zależności od przypadku, państwo członkowskie, w którym wydano orzeczenie, zatwierdzono lub zawarto ugodę sądową lub formalnie sporządzono lub zarejestrowano dokument urzędowy;
- e) „wezwane państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, w którym orzeczenie podlega uznaniu lub, w którym wnosi się o wykonanie orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego;
- f) „sąd pochodzenia” oznacza sąd wydający orzeczenie, które podlega uznaniu lub o którego wykonanie się wnosi.

Artykuł 3

Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” obejmuje niżej wymienione organy w zakresie, w jakim są one właściwe w sprawach wchodzących w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia:

- a) na Węgrzech – w postępowaniach uproszczonych dotyczących nakazu zapłaty (*fizetési meghagyásos eljárás*) – notariusz (*közjegyző*);
- b) w Szwecji – w postępowaniach uproszczonych dotyczących nakazu zapłaty (*betalningsföreläggande*) i pomocy (*handräckning*) – służba komornicza (*kronofogdemyndigheten*).

ROZDZIAŁ II

JURYSDYKCJA

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 4

1. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego.

2. Do osób, które nie są obywatelami państwa członkowskiego, w którym mają miejsce zamieszkania, stosuje się przepisy jurysdykcyjne właściwe dla obywateli tego państwa członkowskiego.

Artykuł 5

1. Osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane przed sądy innego państwa członkowskiego tylko zgodnie z przepisami ustanowionymi w sekcjach 2–7 niniejszego rozdziału.

2. W szczególności w stosunku do osób, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania krajowe przepisy jurysdykcyjne, które państwa członkowskie mają obowiązek notyfikować Komisji zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. a).

Artykuł 6

1. Jeżeli pozwany nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, jurysdykcja sądów każdego państwa członkowskiego jest określana, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 1, art. 21 ust. 2 oraz art. 24 i 25, przez prawo tego państwa członkowskiego.

2. Przeciwnie takiemu pozwanemu każda osoba mająca miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, niezależnie od swojego obywatelstwa może powoływać się w tym państwie na obowiązujące w nim przepisy jurysdykcyjne, w szczególności przepisy, które państwa członkowskie mają obowiązek notyfikować Komisji zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. a), tak samo jak obywatele tego państwa członkowskiego.

SEKCJA 2

Jurysdykcja szczególna

Artykuł 7

Osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może być pozwana w innym państwie członkowskim:

1) a) w sprawach dotyczących umowy – przed sądy miejsca wykonania danego zobowiązania;

b) do celów niniejszego przepisu – i o ile nie uzgodniono inaczej – miejscem wykonania danego zobowiązania jest:

— w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych – miejsce w państwie członkowskim, w którym rzeczy te zgodnie z umową zostały albo miały zostać dostarczone,

— w przypadku świadczenia usług – miejsce w państwie członkowskim, w którym usługi zgodnie z umową były świadczone albo miały być świadczone;

c) jeżeli lit. b) nie ma zastosowania, stosuje się lit. a);

2) w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – przed sądy miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę;

3) w sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych o odszkodowanie lub przywrócenie stanu poprzedniego, które wynikają z czynu zagrożonego karą – przed sąd, do którego wniesiono akt oskarżenia, o ile sąd ten może według swojego prawa rozpoznawać roszczenia cywilnoprawne;

4) w sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych o odzyskanie, w oparciu o prawo własności, dobra kultury w rozumieniu art. 1 pkt 1 dyrektywy 93/7/EWG wszczętych przez osobę roszczącą sobie prawo do odzyskania takiego dobra – przed sądy miejsca, w którym znajduje się dane dobro kultury w momencie wytoczenia powództwa;

5) w sprawach dotyczących sporów wynikających z działalności filii, agencji lub innego oddziału – przed sądy miejsca, w którym znajdują się filia, agencja lub inny oddział;

6) w sprawach dotyczących sporów przeciwko założycielowi „trustee” lub uposażonemu z tytułu „trustu” utworzonego na podstawie ustawy lub czynności prawnej dokonanej w formie pisemnej albo w poświadczonej na piśmie formie ustnej – przed sądy państwa członkowskiego, w którym ten „trust” ma swoją siedzibę;

7) w sprawach dotyczących sporu o zapłatę wynagrodzenia za ratownictwo lub udzielenie pomocy dla ładunku lub frachtu, które żądane jest z tytułu działań związanych z ratownictwem lub udzieleniem pomocy – przed sąd, w ramach właściwości którego dany ładunek lub fracht:

a) został zajęty w celu zabezpieczenia tej zapłaty; lub

b) mógł zostać w tym celu zajęty, lecz złożona została kaucja lub inne zabezpieczenie;

z zastrzeżeniem, że niniejszy przepis ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy twierdzi się, że pozwany ma prawa do ładunku lub frachtu albo że takie prawa miał w czasie działań ratowniczych lub udzielania pomocy.

Artykuł 8

Osoba mająca miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może zostać pozwana również:

- 1) jeżeli pozywa się łącznie kilka osób – przed sąd miejsca, w którym ma miejsce zamieszkania jeden z pozwanych, o ile między sprawami istnieje tak ścisła więź, że pożądane jest ich łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie w celu uniknięcia wydania w oddzielnych postępowaniach sprzecznych ze sobą orzeczeń;
- 2) jako strona trzecia w sprawach dotyczących powództwa gwarancyjnego lub interwencyjnego wobec osoby trzeciej – przed sąd, przed którym toczy się główne postępowanie, chyba że postępowanie to zostało wszczęte jedynie w celu wyłączenia tej osoby spod jurysdykcji sądu właściwego w jej sprawie;
- 3) w sprawach dotyczących powództwa wzajemnego opierającego się na tej samej umowie lub na tym samym stanie faktycznym, na których zostało oparte powództwo główne – przed sąd, w którym zawisło powództwo główne;
- 4) jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenie wynikające z umowy i powództwo może zostać połączone z powództwem przeciwko temu samemu pozwanemu o prawa rzeczowe na nieruchomościach – przed sąd państwa członkowskiego, w którym położona jest nieruchomość.

Artykuł 9

Jeżeli na podstawie niniejszego rozporządzenia sąd państwa członkowskiego ma jurysdykcję w sprawach dotyczących odpowiedzialności z tytułu używania lub eksploatacji statku, wówczas również w sprawach dotyczących ograniczenia tej odpowiedzialności rozstrzyga ten sąd lub inny sąd wskazany na jego miejsce przez przepisy wewnętrzne tego państwa.

SEKCJA 3

Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia

Artykuł 10

Nie naruszając przepisów art. 6 oraz art. 7 pkt 5, w sprawach dotyczących ubezpieczenia jurysdykcję określa niniejsza sekcja.

Artykuł 11

1. Ubezpieczyciel mający miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może zostać pozwany:
 - a) przed sądy państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania;
 - b) w innym państwie członkowskim, w przypadku powództw ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego z tytułu ubezpieczenia – przed sąd miejsca, w którym powód ma miejsce zamieszkania; lub
 - c) jeżeli jest on współubezpieczycielem – przed sąd państwa członkowskiego, przed który został pozwany główny ubezpieczyciel.

2. Jeżeli ubezpieczyciel nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, ale posiada filię, agencję lub inny oddział w państwie członkowskim, to w sporach wynikających z ich działalności jest traktowany tak, jak gdyby miał miejsce zamieszkania na terytorium tego państwa członkowskiego.

Artykuł 12

W odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej lub ubezpieczenia nieruchomości ubezpieczyciel może być ponadto pozwany przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Tę samą zasadę stosuje się, jeżeli ruchomości i nieruchomości objęte są tą samą umową ubezpieczenia, a powstała na nich szkoda wynika z tego samego zdarzenia.

Artykuł 13

1. W odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel może być również pozwany przed sąd, w którym zawisło powództwo poszkodowanego przeciwko ubezpieczonemu, o ile jest to dopuszczalne według prawa tego sądu.
2. Przepisy art. 10, 11 i 12 mają zastosowanie do powództw wytoczonych przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.
3. Jeżeli prawo właściwe dla takiego powództwa bezpośrednio przewiduje przypozwanie ubezpieczającego lub ubezpieczonego, to ten sam sąd ma jurysdykcję także wobec tych osób.

Artykuł 14

1. Nie naruszając przepisów art. 13 ust. 3, ubezpieczyciel może pozywać tylko przed sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium pozwany ma miejsce zamieszkania, bez względu na to, czy jest on ubezpieczającym, ubezpieczonym czy też uposażonym z tytułu ubezpieczenia.
2. Przepisy niniejszej sekcji nie naruszają prawa do wytoczenia powództwa wzajemnego przed sąd, przed którym zgodnie z niniejszą sekcją zawisło powództwo główne.

Artykuł 15

Od przepisów niniejszej sekcji można odstąpić na podstawie umowy tylko wówczas:

- 1) jeżeli umowa została zawarta po powstaniu sporu;
- 2) jeżeli przyznaje ona ubezpieczającemu, ubezpieczonemu lub uposażonemu z tytułu ubezpieczenia uprawnienie do występowania przed sądy inne niż wymienione w niniejszej sekcji;
- 3) jeżeli została ona zawarta między ubezpieczającym a ubezpieczycielem, którzy w chwili zawarcia umowy mają miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w tym samym państwie członkowskim, celem uzasadnienia jurysdykcji sądów tego państwa członkowskiego także wówczas, gdy zdarzenie wywołujące szkodę nastąpiło za granicą, chyba że taka umowa nie jest dopuszczalna według prawa tego państwa członkowskiego;

- 4) jeżeli została ona zawarta przez ubezpieczającego, który nie ma miejsca zamieszkania w państwie członkowskim, z wyjątkiem ubezpieczenia obowiązkowego lub ubezpieczenia nieruchomości położonej w państwie członkowskim; lub
- 5) jeżeli dotyczy ona umowy ubezpieczenia obejmującej jedno lub więcej ryzyk, wymienionych w art. 16.

Artykuł 16

Do zakresu regulacji artykułu 15 pkt 5 należą następujące ryzyka:

- 1) wszelkie szkody:
 - a) w statkach morskich, urządzeniach umieszczonych na wodach przybrzeżnych lub na morzu otwartym albo w statkach powietrznych, wynikłe z ryzyk związanych z ich użytkowaniem w celach gospodarczych;
 - b) w przewożonych towarach innych niż bagaż pasażerów, jeżeli towary te przewożone są wyłącznie lub częściowo przez te statki morskie lub powietrzne;
- 2) odpowiedzialność wszelkiego rodzaju, z wyjątkiem odpowiedzialności za szkody na osobie pasażerów lub za szkody w ich bagażu:
 - a) wynikająca z używania lub eksploatacji statków morskich, urządzeń lub statków powietrznych, o których mowa w pkt 1 lit. a), chyba że – co dotyczy tych ostatnich – przepisy prawne państwa członkowskiego, w którym statek powietrzny został wpisany do rejestru, zakazują zawierania umów dotyczących jurysdykcji w sprawach ubezpieczenia od takich ryzyk;
 - b) za szkody spowodowane przez przewożone towary podczas przewozu w rozumieniu pkt 1 lit. b);
- 3) straty finansowe związane z użytkowaniem lub eksploatacją statków morskich, urządzeń lub statków powietrznych, o których mowa w pkt 1 lit. a), w szczególności utrata frachtu lub opłaty czarterowej;
- 4) jakiegokolwiek dodatkowe ryzyko pozostające w związku z jednym z ryzyk wymienionych w pkt 1–3;
- 5) nie naruszając pkt 1–4 wszystkie „wielkie ryzyka” w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Solvency II) ⁽¹⁾.

SEKCJA 4

Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów konsumenckich

Artykuł 17

1. Jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia z umowy, którą zawarła osoba, konsument, w celu, który nie może być uważany za działalność zawodową lub gospodarczą tej osoby, jurysdykcję określa się na podstawie niniejszej sekcji, nie naruszając przepisów art. 6 i art. 7 pkt 5,

- a) jeżeli chodzi o umowę sprzedaży na raty rzeczy ruchomych;
- b) jeżeli chodzi o umowę pożyczki spłacanej ratami lub inną umowę kredytową, która przeznaczona jest na finansowanie kupna rzeczy tego rodzaju; lub
- c) we wszystkich innych przypadkach – gdy druga strona umowy w państwie członkowskim, na terytorium którego konsument ma miejsce zamieszkania prowadzi działalność zawodową lub gospodarczą lub taką działalnością w jakikolwiek sposób kieruje do tego państwa członkowskiego lub do kilku państw włącznie z tym państwem członkowskim, a umowa wchodzi w zakres tej działalności.

2. Jeżeli konsument zawiera umowę z kontrahentem, który nie ma miejsca zamieszkania na terytorium danego państwa członkowskiego, ale ma filię, agencję lub inny oddział w państwie członkowskim, to w sporach dotyczących ich działalności kontrahent taki jest traktowany tak, jak gdyby miał miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim.

3. Niniejsza sekcja nie ma zastosowania do umów przewozu, z wyjątkiem umów przewidujących w zamian za cenę ryczałtową połączone świadczenia przewozu i noclegu.

Artykuł 18

1. Konsument może wytoczyć powództwo przeciwko swojemu kontrahentowi przed sądem państwa członkowskiego, na którego terytorium kontrahent ten ma miejsce zamieszkania, albo bez względu na miejsce zamieszkania kontrahenta – przed sądem miejsca, w którym konsument ma miejsce zamieszkania.

2. Kontrahent może wytoczyć powództwo przeciwko konsumentowi tylko przed sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium konsument ma miejsce zamieszkania.

3. Przepisy niniejszego artykułu nie naruszają prawa do wytoczenia powództwa wzajemnego przed sąd, przed którym zgodnie z niniejszą sekcją zawisło powództwo główne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

Artykuł 19

Od przepisów niniejszej sekcji można odstąpić na podstawie umowy tylko wówczas:

- 1) jeżeli umowa została zawarta po powstaniu sporu;
- 2) jeżeli przyznaje ona konsumentowi uprawnienie do wytaczania powództwa przed sądy inne niż wymienione w niniejszej sekcji; lub
- 3) jeżeli została ona zawarta między konsumentem a jego kontrahentem, którzy w chwili zawarcia umowy mają miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w tym samym państwie członkowskim, a umowa ta przewiduje jurysdykcję sądów tego państwa członkowskiego, o ile taka umowa jest dopuszczalna w świetle prawa tego państwa członkowskiego.

SEKCJA 5***Jurysdykcja w zakresie indywidualnych umów o pracę*****Artykuł 20**

1. Jeżeli przedmiotem postępowania jest indywidualna umowa o pracę lub roszczenia z indywidualnej umowy o pracę jurysdykcję określa się według niniejszej sekcji, nie naruszając przepisów art. 6, art. 7 pkt 5 oraz, jeżeli powództwo wytoczono przeciwko pracodawcy, art. 8 pkt 1.
2. Jeżeli pracodawca, z którym pracownik zawarł indywidualną umowę o pracę, nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, ale posiada filię, agencję lub inny oddział w państwie członkowskim, to będzie traktowany w sporach dotyczących ich działalności jak gdyby miał miejsce zamieszkania na terytorium tego państwa członkowskiego.

Artykuł 21

1. Pracodawca mający miejsce zamieszkania w państwie członkowskim może być pozwany:
 - a) przed sądy państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania; lub
 - b) w innym państwie członkowskim:
 - (i) przed sąd miejsca, w którym pracownik zazwyczaj świadczy lub ostatnio zazwyczaj świadczył pracę; lub
 - (ii) jeżeli pracownik zazwyczaj nie świadczy lub zazwyczaj nie świadczył pracy w jednym i tym samym państwie – przed sąd miejsca, w którym znajduje się albo znajdował się oddział, który pracownika zatrudnił.
2. Pracodawca, który nie ma miejsca zamieszkania w danym państwie członkowskim, może zostać pozwany przed sąd jednego z państw członkowskich, zgodnie z ust. 1 lit. b).

Artykuł 22

1. Pracodawca może wytoczyć powództwo tylko przed sądami państwa członkowskiego, na terytorium którego pracownik ma miejsce zamieszkania.
2. Przepisy niniejszej sekcji nie naruszają prawa do wytoczenia powództwa wzajemnego przed sąd, przed którym zgodnie z niniejszą sekcją zawisło powództwo główne.

Artykuł 23

Od przepisów niniejszej sekcji można odstąpić na podstawie umowy tylko wówczas:

- 1) jeżeli umowa została zawarta po powstaniu sporu; lub
- 2) jeżeli przyznaje ona pracownikowi prawo do wytaczania powództwa przed sądy inne niż wymienione w niniejszej sekcji.

SEKCJA 6***Jurysdykcja wyłączna*****Artykuł 24**

Niezależnie od miejsca zamieszkania stron jurysdykcję wyłączną mają następujące sądy państwa członkowskiego:

- 1) w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach oraz najem lub dzierżawa nieruchomości – sądy państwa członkowskiego, w którym nieruchomość jest położona.

Jednakże w sprawach dotyczących najmu lub dzierżawy nieruchomości zawartych na czasowy użytek prywatny nieprzekraczający sześciu kolejnych miesięcy jurysdykcję mają również sądy państwa członkowskiego, w którym pozwany ma miejsce zamieszkania, jeżeli najemca lub dzierżawca jest osobą fizyczną, a właściciel oraz najemca lub dzierżawca mają miejsce zamieszkania w tym samym państwie członkowskim;

- 2) w sprawach, których przedmiotem jest ważność, nieważność lub rozwiązanie spółki lub osoby prawnej albo ważność decyzji ich organów – sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium spółka lub osoba prawna ma swoją siedzibę. Przy ustalaniu, gdzie znajduje się siedziba sąd stosuje przepisy swojego prawa prywatnego międzynarodowego;
- 3) w sprawach, których przedmiotem jest ważność wpisów do rejestrów publicznych – sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium rejestry są prowadzone;

4) w sprawach, których przedmiotem jest rejestracja lub ważność patentów, znaków towarowych, wzorów i modeli, jak również podobnych praw wymagających zgłoszenia lub zarejestrowania niezależnie od tego, czy dana kwestia została podniesiona w pozwie czy też w drodze zarzutu procesowego – sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium wystąpiono ze zgłoszeniem lub o rejestrację albo nastąpiło zgłoszenie lub rejestracja, albo na podstawie aktu prawa unijnego lub umowy międzynarodowej uznaje się, że zgłoszenie lub rejestracja nastąpiły;

Nie naruszając jurysdykcji Europejskiego Urzędu Patentowego zgodnie z Konwencją o udzielaniu patentów europejskich, podpisaną w Monachium dnia 5 października 1973 r., sądy każdego państwa członkowskiego mają jurysdykcję wyłączną w postępowaniach dotyczących rejestracji lub ważności europejskiego patentu udzielonego w stosunku do tego państwa członkowskiego;

5) w postępowaniach, których przedmiotem jest wykonanie orzeczeń – sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium wykonanie powinno nastąpić lub nastąpiło.

SEKCJA 7

Umowa dotycząca jurysdykcji

Artykuł 25

1. Jeżeli strony niezależnie od ich miejsca zamieszkania uzgodniły, że sąd lub sądy państwa członkowskiego powinny rozstrzygać spór już wynikły albo spór przyszedłszy mogący wynikać z określonego stosunku prawnego, to sąd lub sądy tego państwa mają jurysdykcję, chyba że umowa ta jest nieważna pod względem materialnym, na mocy prawa danego państwa członkowskiego. Tak określona jurysdykcja jest jurysdykcją wyłączną, o ile strony nie uzgodniły inaczej. Umowę jurysdykcyjną zawiera się:

- a) w formie pisemnej lub ustnej potwierdzonej na piśmie;
- b) w formie, która odpowiada praktyce przyjętej między stronami; lub
- c) w handlu międzynarodowym – w formie odpowiadającej zwyczajowi handlowemu, który strony znały lub musiały znać i który strony umów tego rodzaju w określonej dziedzinie handlu powszechnie znają i którego stale przestrzegają.

2. Wszelkie przekazy elektroniczne umożliwiające trwałą zapis umowy są traktowane na równi z formą pisemną.

3. Jeżeli w zawartych na piśmie warunkach powołania „trustu” zostało stwierdzone, że powództwa przeciwko założycielowi, „trustee” lub uposażonemu z tytułu „trustu”

rozpoznawać ma sąd lub sądy państwa członkowskiego, to ten sąd lub te sądy mają jurysdykcję wyłączną, jeżeli chodzi o stosunki między tymi osobami lub ich prawa lub obowiązki w ramach „trustu”.

4. Umowy jurysdykcyjne lub odpowiednie przepisy zawarte w warunkach powołania „trustu” nie wywołują skutku prawnego, jeżeli są sprzeczne z przepisami art. 15, 19 lub 23 albo jeżeli sądy, których jurysdykcja została wyłączona przez strony w umowie, mają wyłączną jurysdykcję na podstawie art. 24.

5. Umowę jurysdykcyjną, która stanowi część umowy podstawowej, traktuje się jak umowę niezależną od innych postanowień umowy podstawowej.

Ważności umowy jurysdykcyjnej nie można podważać, opierając się jedynie na przesłance nieważności umowy podstawowej.

Artykuł 26

1. Jeżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia, uzyskuje on jurysdykcję, jeżeli pozwany przed tym sądem wda się w spór. Niniejszy przepis nie ma zastosowania, jeżeli pozwany wda się w spór w tym celu, aby podnieść zarzut braku jurysdykcji lub jeżeli inny sąd ma na podstawie art. 24 jurysdykcję wyłączną.

2. W sprawach, o których mowa w sekcjach 3, 4 lub 5, w których pozwanym jest ubezpieczający, ubezpieczony, uposażony z tytułu ubezpieczenia, poszkodowany, konsument lub pracownik, przed przyjęciem jurysdykcji na podstawie ust. 1 sąd zapewnia, aby pozwany został poinformowany o prawie do zakwestionowania jurysdykcji sądu oraz o skutkach stawienia lub jego braku.

SEKCJA 8

Badanie jurysdykcji i dopuszczalności postępowania

Artykuł 27

Sąd państwa członkowskiego stwierdza z urzędu brak swej jurysdykcji, jeżeli wystąpiono do niego o rozpoznanie sprawy należącej na mocy art. 24 do wyłącznej jurysdykcji sądów innego państwa członkowskiego.

Artykuł 28

1. Jeżeli pozwany mający miejsce zamieszkania w jednym państwie członkowskim zostaje pozwany przed sąd innego państwa członkowskiego, ale się nie stawia, sąd stwierdza z urzędu brak swej jurysdykcji, o ile jego jurysdykcja nie wynika z przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Sąd zawiesza postępowanie do czasu ustalenia, że pozwany miał możliwość uzyskania dokumentu wszczynającego postępowanie albo dokumentu równorzędnego w czasie umożliwiającym na przygotowanie obrony albo że podjęte zostały wszelkie niezbędne do tego czynności.

3. Zamiast ust. 2 niniejszego artykułu stosuje się art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów)⁽¹⁾, jeżeli dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny miał być przekazany z jednego państwa członkowskiego do innego zgodnie z tym rozporządzeniem.

4. Jeżeli rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 nie znajduje zastosowania, obowiązuje art. 15 konwencji haskiej z dnia 15 listopada 1965 r. o doręczaniu za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych, jeżeli dokument wszczynający postępowanie albo dokument równorzędny miał być przekazany za granicę zgodnie z tą konwencją.

SEKCJA 9

Zawisłość sprawy – sprawy wiążące się ze sobą

Artykuł 29

1. Nie naruszając przepisów art. 31 ust. 2, jeżeli przed sądami różnych państw członkowskich zawisły sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, sąd, przed który wytoczono powództwo później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, na wniosek sądu, przed którym toczy się spór, każdy inny sąd, przed którym wytoczono powództwo, niezwłocznie informuje pierwszy sąd, kiedy wytoczono przed nim powództwo, zgodnie z art. 32.

3. Jeżeli stwierdzona zostanie jurysdykcja sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, sąd, przed który wytoczono powództwo później, stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz tego sądu.

Artykuł 30

1. Jeżeli przed sądami różnych państw członkowskich zawisłe są sprawy, które pozostają ze sobą w związku, każdy sąd przed który wytoczono powództwo później, może zawiesić postępowanie.

2. Jeżeli sprawy takie są zawisłe w pierwszej instancji, każdy sąd, przed który wytoczono powództwo później, może na wniosek strony stwierdzić także brak swej jurysdykcji, jeżeli

sąd przed który najpierw wytoczono powództwo, ma jurysdykcję w tych sprawach, a połączenie spraw jest zgodne z jego prawem.

3. W rozumieniu niniejszego artykułu uważa się, że sprawy pozostają ze sobą w związku, jeżeli istnieje między nimi tak ścisła więź, że pożądane jest ich łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie w celu uniknięcia wydania w oddzielnych postępowaniach sprzecznych ze sobą orzeczeń.

Artykuł 31

1. Jeżeli sprawy należą do wyłącznej jurysdykcji kilku sądów, sąd, przed który wytoczono powództwo później, stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo.

2. Nie naruszając przepisów art. 26, jeżeli powództwo wytoczono przed sądem państwa członkowskiego, który w umowie określonej w art. 25 został wskazany jako mający jurysdykcję wyłączną, każdy sąd innego państwa członkowskiego zawiesza postępowanie, dopóki sąd wskazany w umowie nie stwierdzi, że nie ma jurysdykcji na podstawie tej umowy.

3. Jeżeli sąd wskazany w umowie stwierdził swoją jurysdykcję zgodnie z umową, każdy sąd innego państwa członkowskiego stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz tego sądu.

4. Ust. 2 i 3 nie mają zastosowania do spraw, o których mowa w sekcjach 3, 4 lub 5, jeżeli powództwo wytacza ubezpieczający, ubezpieczony, uposażony z tytułu ubezpieczenia, poszkodowany, konsument lub pracownik, a umowa nie jest ważna na mocy przepisów tych sekcji.

Artykuł 32

1. Do celów niniejszej sekcji przyjmuje się, że powództwo zostało wytoczone przed sąd:

a) w chwili, w której dokument wszczynający postępowanie albo dokument mu równorzędny został wniesiony do sądu, pod warunkiem że powód nie zaniechał następnie podjęcia czynności, do których był zobowiązany celem spowodowania doręczenia dokumentu pozwanemu; lub

b) jeżeli doręczenie pozwanemu powinno nastąpić przed wniesieniem dokumentu do sądu – w chwili, w której organ odpowiedzialny za doręczenie otrzymał dokument, pod warunkiem że powód nie zaniechał następnie podjęcia czynności, do których był obowiązany celem wniesienia dokumentu do sądu.

Organem odpowiedzialnym za doręczenie, o którym mowa w lit. b), jest pierwszy organ, który otrzymuje dokument przeznaczony do doręczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 10.12.2007, s. 79.

2. Sąd lub organ odpowiedzialny za doręczenie, o których mowa w ust. 1 odnotowują odpowiednio datę wniesienia dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego albo otrzymania dokumentów przeznaczonych do doręczenia.

Artykuł 33

1. W przypadku gdy jurysdykcja oparta jest na art. 4 lub na art. 7, 8 lub 9 i jeżeli przed sądem państwa trzeciego toczy się postępowanie w czasie, w którym przed sądem w państwie członkowskim zostaje wytoczone powództwo dotyczące tego samego roszczenia między tymi samymi stronami, co postępowanie toczące się przed sądem w państwie trzecim, sąd tego państwa członkowskiego może zawiesić postępowanie, jeżeli:

- a) można oczekiwać, że sąd państwa trzeciego wyda orzeczenie nadające się do uznania oraz, w odpowiednich przypadkach, do wykonania w tym państwie członkowskim; oraz
- b) sąd państwa członkowskiego upewnił się, że zawieszenie jest potrzebne dla prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości.

2. Sąd państwa członkowskiego może podjąć postępowanie w każdej chwili, jeżeli:

- a) postępowanie przed sądem państwa trzeciego zostało zawieszane lub umorzone;
- b) w ocenie sądu państwa członkowskiego postępowanie przed sądem państwa trzeciego prawdopodobnie nie zostanie zakończone w rozsądnym terminie; lub
- c) dalsze prowadzenie postępowania jest niezbędne dla prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości.

3. Sąd państwa członkowskiego umarza postępowanie, jeżeli postępowanie przed sądem państwa trzeciego zakończyło się i doprowadziło do wydania orzeczenia, które nadaje się do uznania, oraz w odpowiednich przypadkach, do wykonania w tym państwie członkowskim.

4. Sąd państwa członkowskiego stosuje niniejszy artykuł na wniosek jednej ze stron lub – gdy jest to możliwe na mocy prawa krajowego – z urzędu.

Artykuł 34

1. W przypadku gdy jurysdykcja oparta jest na art. 4 lub na art. 7, 8 lub 9 i jeżeli przed sądem państwa trzeciego toczy się postępowanie w czasie, w którym przed sądem w państwie członkowskim zostaje wytoczone powództwo, które pozostaje

w związku z powództwem w państwie trzecim, sąd państwa członkowskiego może zawiesić postępowanie, jeżeli:

- a) wskazane jest łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie spraw wiążących się ze sobą w celu uniknięcia wydania w oddzielnych postępowaniach sprzecznych ze sobą orzeczeń;
- b) można oczekiwać, że sąd państwa trzeciego wyda orzeczenie nadające się do uznania oraz, w odpowiednich przypadkach, do wykonania w państwie członkowskim; oraz
- c) sąd państwa członkowskiego upewnił się, że zawieszenie jest niezbędne dla prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości.

2. Sąd państwa członkowskiego może podjąć postępowanie w każdej chwili, jeżeli:

- a) w jego ocenie nie istnieje już ryzyko wydania sprzecznych ze sobą orzeczeń;
- b) postępowanie w sądzie państwa trzeciego zostało zawieszane lub umorzone;
- c) w jego ocenie postępowanie przed sądem państwa trzeciego prawdopodobnie nie zostanie zakończone w rozsądnym terminie; lub
- d) dalsze prowadzenie postępowania jest niezbędne dla prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości.

3. Sąd państwa członkowskiego może umorzyć postępowanie, jeżeli postępowanie przed sądem państwa trzeciego zostało zakończone i doprowadziło do wydania orzeczenia nadającego się do uznania oraz, w odpowiednich przypadkach, do wykonania w tym państwie członkowskim.

4. Sąd państwa członkowskiego stosuje niniejszy artykuł na wniosek jednej ze stron lub – gdy jest to możliwe na mocy prawa krajowego – z urzędu.

SEKCJA 10

Środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające

Artykuł 35

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, włącznie ze środkami zabezpieczającymi, przewidzianych w prawie państwa członkowskiego, może zostać wniesiony do sądu tego państwa członkowskiego także wówczas, gdy sprawa główna należy do jurysdykcji sądu innego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ III

UZNAWANIE I WYKONYWANIE

SEKCJA 1

Uznawanie

Artykuł 36

1. Orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim są uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania.

2. Każda zainteresowana strona może zgodnie z procedurą przewidzianą w sekcji 3 podsekcja 2 wystąpić o wydanie orzeczenia stwierdzającego, że nie zachodzą podstawy do odmowy uznania, o których mowa w art. 45.

3. Jeżeli wynik postępowania w sądzie danego państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia ubocznej kwestii odmowy uznania, sąd ten jest sądem właściwym do rozpatrzenia tej kwestii.

Artykuł 37

1. Strona, która chce powołać się w państwie członkowskim na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim, przedstawia:

- a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności; oraz
- b) zaświadczenie wydane zgodnie z art. 53.

2. Sąd lub organ, przed którym powołano się na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim, może w razie konieczności wezwać stronę powołującą się na to orzeczenie przedstawienia – zgodnie z art. 57 – tłumaczenia lub transliteracji treści zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1 lit. b). Jeżeli sąd lub organ nie jest w stanie prowadzić postępowania bez tłumaczenia samego orzeczenia, może wezwać stronę do przedstawienia takiego tłumaczenia zamiast tłumaczenia treści zaświadczenia.

Artykuł 38

Sąd lub organ, przed którym powołano się na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim, może zawiesić postępowanie, w całości lub części, jeżeli:

- a) orzeczenie zostało zaskarżone w państwie członkowskim pochodzenia; lub
- b) wystąpiono o wydanie orzeczenia stwierdzającego, że nie zachodzą podstawy do odmowy uznania, o których mowa w art. 45, lub orzeczenia stwierdzającego, że w oparciu o jedną z tych podstaw należy odmówić uznania.

SEKCJA 2

Wykonywanie

Artykuł 39

Orzeczenie wydane w państwie członkowskim, które jest wykonalne w tym państwie członkowskim, jest wykonalne w innym państwie członkowskim bez potrzeby stwierdzania jego wykonalności.

Artykuł 40

Wykonalne orzeczenie upoważnia z mocy prawa do zastosowania wszelkich środków zabezpieczających przewidzianych w prawie wezwanego państwa członkowskiego.

Artykuł 41

1. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszej sekcji, postępowanie w sprawie wykonywania orzeczeń wydanych w innym państwie członkowskim podlega prawu wezwanego państwa członkowskiego. Orzeczenie wydane w którymkolwiek państwie członkowskim i wykonalne w wezwanym państwie członkowskim jest tam wykonywane na tych samych warunkach, co orzeczenie wydane w tym wezwanym państwie członkowskim.

2. Niezależnie od ust. 1, podstawy odmowy lub zawieszenia wykonania wynikające z prawa wezwanego państwa członkowskiego mają zastosowanie w zakresie, w którym nie są niezgodne z podstawami, o których mowa w art. 45.

3. Strona wnosząca o wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie musi mieć adresu dla doręczeń w wezwanym państwie członkowskim. Strona ta nie musi także mieć pełnomocnika w wezwanym państwie członkowskim, chyba że posiadanie takiego pełnomocnika jest obowiązkowe bez względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania stron.

Artykuł 42

1. Do celów wykonania w państwie członkowskim orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim wnioskodawca przedstawia właściwemu organowi egzekucyjnemu:

- a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności; oraz
- b) zaświadczenie wydane zgodnie z art. 53, potwierdzające wykonalność orzeczenia i zawierające wyciąg z orzeczenia, a w stosownych przypadkach również odpowiednie informacje o podlegających zwrotowi kosztach postępowania i naliczeniu odsetek.

2. Do celów wykonywania w państwie członkowskim wydanego w innym państwie członkowskim orzeczenia zarządzającego środkiem tymczasowe, w tym środki zabezpieczające, wnioskodawca przedstawia właściwemu organowi egzekucyjnemu:

- a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności;
- b) zaświadczenie wydane zgodnie z art. 53, zawierające opis środka oraz potwierdzające, że:
 - (i) sąd ten ma jurysdykcję w sprawie głównej;
 - (ii) orzeczenie jest wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia; oraz
- c) dowód doręczenia orzeczenia – jeżeli środek zarządzono bez wezwania pozwanego do stawiennictwa.

3. W razie konieczności właściwy organ egzekucyjny może zażądać od wnioskodawcy przedstawienia – zgodnie z art. 57 – tłumaczenia lub transliteracji treści zaświadczenia.

4. Właściwy organ egzekucyjny może zażądać od wnioskodawcy przedstawienia tłumaczenia orzeczenia wyłącznie wtedy, gdy organ ten nie jest w stanie prowadzić postępowania bez takiego tłumaczenia.

Artykuł 43

1. Jeżeli wystąpiono o wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, zaświadczenie wydane zgodnie z art. 53 zostaje doręczone osobie, wobec której występuje się o wykonanie orzeczenia przed pierwszym środkiem wykonawczym. Zaświadczenie doręczane jest wraz z orzeczeniem, jeżeli przedmiotowe orzeczenie nie zostało uprzednio doręczone tej osobie.

2. W przypadku gdy osoba, wobec której wystąpiono o wykonanie orzeczenia, ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie pochodzenia, osoba ta może zażądać tłumaczenia orzeczenia, aby sprzeciwić się wykonaniu, jeżeli orzeczenie nie zostało sporządzone w jednym z poniższych języków lub gdy nie dołączono do niego tłumaczenia na jeden z poniższych języków:

- a) język, który ta osoba rozumie; lub
- b) język urzędowy państwa członkowskiego, w którym ta osoba ma miejsce zamieszkania, lub, jeżeli w tym państwie obowiązuje kilka języków urzędowych, język urzędowy lub jeden z języków urzędowych obowiązujących w miejscu, w którym ta osoba ma miejsce zamieszkania.

Jeżeli tłumaczenia orzeczenia zażądano na mocy akapitu pierwszego, nie można zastosować żadnych środków wykonawczych innych niż środki zabezpieczające, aż do chwili doręczenia

tłumaczenia osobie, wobec której wystąpiono o wykonanie orzeczenia.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania, jeżeli orzeczenie już zostało doręczone osobie, wobec której wystąpiono o wykonanie orzeczenia, w jednym z języków, o których mowa w akapicie pierwszym, lub wraz z tłumaczeniem na jeden z tych języków.

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do wykonywania środka zabezpieczającego w orzeczeniu lub gdy wnioskodawca korzysta ze środków zabezpieczających zgodnie z art. 40.

Artykuł 44

1. W razie złożenia wniosku o odmowę wykonania orzeczenia na mocy sekcji 3 podsekcja 2, sąd w wezwanym państwie członkowskim może na wniosek osoby, przeciwko której wystąpiono o wykonanie orzeczenia:

- a) ograniczyć postępowanie wykonawcze do środków zabezpieczających;
- b) uzależnić wykonanie od złożenia określonego przez siebie zabezpieczenia; lub
- c) zawiesić postępowanie wykonawcze w całości lub w części.

2. Na wniosek osoby, przeciwko której wystąpiono o wykonanie orzeczenia, właściwy organ w wezwanym państwie członkowskim zawiesza postępowanie wykonawcze, jeżeli w państwie członkowskim pochodzenia zawieszono wykonalność tego orzeczenia.

SEKCJA 3

Odmowa uznania i wykonania

Podsekcja 1

Odmowa uznania

Artykuł 45

1. Na wniosek każdej zainteresowanej strony odmawia się uznania orzeczenia, jeżeli:

- a) uznanie byłoby oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) wezwanego państwa członkowskiego;
- b) pozwanemu, który nie wdał się w spór nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu mu równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony, chyba że pozwany nie złożył przeciwko orzeczeniu środka zaskarżenia, chociaż miał taką możliwość;

- c) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami w wezwanym państwie członkowskim;
- d) orzeczenia nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim w sporze o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania w wezwanym państwie członkowskim; lub
- e) orzeczenie jest sprzeczne z:
- (i) rozdziałem II sekcje 3, 4 lub 5, w przypadku gdy ubezpieczający, ubezpieczony, uposażony z tytułu ubezpieczenia, poszkodowany, konsument lub pracownik był stroną pozwaną; lub
- (ii) rozdziałem II sekcja 6.

2. Przy badaniu podstaw jurysdykcji, o których mowa w ust. 1 lit. e), sąd, do którego złożono wniosek, jest związany ustaleniami faktycznymi, na podstawie których sąd pochodzenia oparł swą jurysdykcję.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. e), jurysdykcja sądu pochodzenia nie może być przedmiotem ponownego badania. Przepisy dotyczące jurysdykcji nie należą do porządku publicznego, w rozumieniu ust. 1 lit. a).

4. Wniosek o odmowę uznania składa się zgodnie z postępowaniem przewidzianym w podsekcji 2 oraz, w stosownych przypadkach, w sekcji 4.

Podsekcja 2

Odmowa wykonania

Artykuł 46

Na wniosek osoby, przeciwko której wystąpiono o wykonanie orzeczenia, odmawia się wykonania orzeczenia w przypadku stwierdzenia jednej z podstaw odmowy uznania, o których mowa w art. 45.

Artykuł 47

1. Wniosek o odmowę wykonania składa się do sądu, zgłoszonego przez państwo członkowskie Komisji zgodnie z art. 75 lit. a) jako sąd, do którego składany ma być wniosek.

2. Do postępowania w sprawie odmowy wykonania, o ile nie jest ono objęte niniejszym rozporządzeniem, stosuje się przepisy prawa wezwanego państwa członkowskiego.

3. Wnioskodawca przedstawia odpis orzeczenia oraz, w razie konieczności, jego tłumaczenie lub transliterację.

Sąd może zwolnić z obowiązku przedstawienia dokumentów, o których mowa w akapicie pierwszym, jeżeli już je posiada lub jeżeli wezwanie wnioskodawcy do ich przedstawienia uzna za nieuzasadnione. W tym drugim przypadku sąd może wezwać drugą stronę do przedstawienia tych dokumentów.

4. Strona występująca o odmowę wykonania orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie musi posiadać adresu dla doręczeń w wezwanym państwie członkowskim. Strona ta nie musi także posiadać pełnomocnika w wezwanym państwie członkowskim, chyba że posiadanie takiego pełnomocnika jest obowiązkowe bez względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania stron.

Artykuł 48

W sprawie wniosku o odmowę wykonania sąd orzeka niezwłocznie.

Artykuł 49

1. Każda ze stron może wnieść środek zaskarżenia od decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania.

2. Środek zaskarżenia wnosi się do sądu, wskazanego przez to zainteresowane państwo członkowskie Komisji zgodnie z art. 75 lit. b), jako sąd, do którego wnoszony ma być taki środek zaskarżenia.

Artykuł 50

Orzeczenie wydane w następstwie wniesienia środka zaskarżenia może być zaskarżone w drodze środka zaskarżenia tylko, gdy państwo członkowskie wskazało Komisji sąd właściwy dla rozpoznania tego środka zgodnie z art. 75 lit. c).

Artykuł 51

1. Sąd, do którego złożono wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, lub sąd, który rozpoznaje środek zaskarżenia wniesiony zgodnie z art. 49 lub art. 50, może zawiesić postępowanie, jeżeli w państwie członkowskim pochodzenia został wniesiony od orzeczenia zwykły środek zaskarżenia lub jeżeli termin do wniesienia takiego środka jeszcze nie upłynął. W tym drugim przypadku sąd może wyznaczyć termin, w którym środek zaskarżenia powinien zostać wniesiony.

2. Jeżeli orzeczenie zostało wydane w Irlandii, na Cyprze lub w Zjednoczonym Królestwie, wówczas do celów ust. 1 każdy środek zaskarżenia dopuszczalny w państwie członkowskim pochodzenia uważa się za zwyczajny środek zaskarżenia.

SEKCJA 4

Przepisy wspólne

Artykuł 52

Orzeczenie wydane w państwie członkowskim nie może być w żadnym wypadku przedmiotem kontroli merytorycznej w wezwanym państwie członkowskim.

Artykuł 53

Na wniosek każdej zainteresowanej strony sąd pochodzenia wydaje zaświadczenie na formularzu określonym w załączniku I.

Artykuł 54

1. Jeżeli orzeczenie zawiera środek lub zarządzenie nieznanne w prawie wezwanego państwa członkowskiego, to środek ten lub to zarządzenie powinny zostać dostosowane tak dalece, jak to możliwe do środka lub zarządzenia znanego prawu tego państwa członkowskiego, które ma równorzędne skutki i służy podobnym celom i interesom.

Takie dostosowanie nie może powodować skutków wykraczających poza skutki przewidziane w prawie państwa członkowskiego pochodzenia.

2. Każda strona może zaskarżyć przed sądem dostosowanie danego środka lub zarządzenia.

3. Jeżeli jest to konieczne, strona powołująca się na orzeczenie lub wnosząca o jego wykonanie może zostać wezwana do przedłożenia tłumaczenia lub transliteracji orzeczenia.

Artykuł 55

Orzeczenie wydane w państwie członkowskim nakazujące płatność kary pieniężnej jest wykonalne w wezwanym państwie członkowskim tylko wówczas, gdy wysokość tej kary została ostatecznie określona przez sąd pochodzenia.

Artykuł 56

Na stronę, która w jednym państwie członkowskim wnosi o wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, nie można z tego powodu, że jest cudzoziemcem lub że nie ma w wezwanym państwie członkowskim miejsca zamieszkania lub pobytu, nałożyć obowiązku złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu lub depozytu niezależnie od ich nazwy.

Artykuł 57

1. Jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia wymagane jest tłumaczenie lub transliteracja, są one dokonywane na język urzędowy danego państwa członkowskiego, lub jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje więcej języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych,

w jakich zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego prowadzi się postępowanie sądowe w miejscu, w którym powołano się na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim lub złożono wniosek.

2. Do celów formularzy, o których mowa w art. 53 i 60, tłumaczenia lub transliteracje mogą być dokonane także na każdy inny język urzędowy instytucji Unii, które dane państwo członkowskie zgodziło się akceptować.

3. Wszelkie tłumaczenia na mocy niniejszego rozporządzenia wykonywane są przez osobę uprawnioną do tego w jednym z państw członkowskich.

ROZDZIAŁ IV

DOKUMENTY URZĘDOWE I UGODY SĄDOWE

Artykuł 58

1. Dokument urzędowy wykonalny w państwie członkowskim pochodzenia jest wykonalny w pozostałych państwach członkowskich, bez konieczności przedstawiania zaświadczenia wykonalności. Wykonania dokumentu urzędowego można odmówić wyłącznie wówczas, gdy takie wykonanie jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) wezwanego państwa członkowskiego.

Do dokumentów urzędowych stosuje się odpowiednio przepisy sekcji 2, sekcji 3 podsekcja 2 i sekcji 4 rozdziału III.

2. Przedstawiony dokument urzędowy musi spełnić warunki wymagane do uznania go za autentyczny w państwie członkowskim pochodzenia.

Artykuł 59

Ugody sądowe wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia są wykonywane w innych państwach członkowskich na tych samych warunkach jak dokumenty urzędowe.

Artykuł 60

Właściwy organ lub sąd państwa członkowskiego pochodzenia wystawia, na wniosek każdej zainteresowanej strony, zaświadczenie na formularzu określonym w załączniku II, zawierające streszczenie wykonalnego zobowiązania zapisanego w dokumencie urzędowym lub porozumienia stron zapisanego w ugodzie sądowej.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 61

Nie wymaga się legalizacji ani żadnych podobnych formalności w odniesieniu do dokumentów wydanych w państwie członkowskim w kontekście niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 62

1. W celu ustalenia, czy strona ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, którego sądy rozpoznają sprawę, sąd stosuje swoje prawo.

2. Jeżeli strona nie ma miejsca zamieszkania w państwie członkowskim, którego sądy rozpoznają sprawę, sąd w celu ustalenia, czy strona ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, stosuje prawo tego państwa członkowskiego.

Artykuł 63

1. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia przez miejsce zamieszkania w przypadku spółek i osób prawnych rozumie się miejsce, w którym znajduje się:

- a) ich statutowa siedziba;
- b) ich główny organ zarządzający; lub
- c) ich główne przedsiębiorstwo.

2. W przypadku Irlandii, Cypru i Zjednoczonego Królestwa pod pojęciem „siedziby statutowej” należy rozumieć *registered office* lub, jeżeli takie nigdzie nie istnieje – *place of incorporation* (miejsce uzyskania zdolności prawnej) lub, jeżeli takie nigdzie nie istnieje – miejsce, zgodnie z którego prawem nastąpiło *formation* (założenie).

3. W celu ustalenia, czy „trust” ma siedzibę w państwie członkowskim, przed którego sądami zawisła sprawa, sąd stosuje swoje prawo prywatne międzynarodowe.

Artykuł 64

Nie naruszając bardziej korzystnych przepisów prawa krajowego osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium jednego państwa członkowskiego, które ścigane są z powodu popełnienia przestępstwa nieumyślnego przed sądami karnymi innego państwa członkowskiego, którego nie są obywatelami, mogą być reprezentowane przez uprawnione do tego osoby, nawet gdy nie stawiają się osobiście. Jednakże sąd, przed którym zawisła sprawa, może zarządzić osobiste stawiennictwo; w wypadku niezastosowania się do takiego zarządzenia orzeczenie co do roszczenia ze stosunku prawnego z zakresu prawa cywilnego, wydane bez możliwości obrony ze strony oskarżonego, nie musi być ani uznane, ani wykonane w innych państwach członkowskich.

Artykuł 65

1. Jurysdykcja określona w art. 8 pkt 2 i art. 13 w sprawach dotyczących powództwa gwarancyjnego lub interwencyjnego może mieć zastosowanie w państwach członkowskich wymie-

nionych w wykazie utworzonym przez Komisję, zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. b) i art. 76 ust. 2 wyłącznie w zakresie, na jaki zezwala prawo krajowe. Osoba mająca miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim może zostać wezwana do przystąpienia do postępowania w tych państwach członkowskich na podstawie przepisów o przyzwozaniu zgodnie z powołanym powyżej wykazem.

2. Orzeczenia wydane w państwie członkowskim na podstawie art. 8 pkt 2 lub art. 13 są uznawane i wykonywane zgodnie z rozdziałem III we wszystkich pozostałych państwach członkowskich. Wszelkie skutki, które orzeczenia wydane w państwach członkowskich określonych w wykazie, o którym mowa w ust. 1, mogą wywoływać zgodnie z prawem tych państw członkowskich w stosunku do osób trzecich wskutek stosowania ust. 1, są uznawane we wszystkich państwach członkowskich.

3. Państwa członkowskie wymienione w wykazie, o którym mowa w ust. 1, przekazują – w ramach Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych ustanowionej decyzją Rady 2001/470/WE⁽¹⁾ („Europejska Sieć Sądowa”) – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z ich prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w ust. 2 zdanie drugie.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

Artykuł 66

1. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie wyłącznie do postępowań sądowych wszczętych, do formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych dokumentów urzędowych oraz do ugód sądowych zatwierdzonych lub zawartych w dniu 10 stycznia 2015 r. lub po tej dacie.

2. Niezależnie od art. 80, rozporządzenie (WE) nr 44/2001 nadal ma zastosowanie do orzeczeń wydanych w postępowaniach sądowych wszczętych, dokumentów urzędowych formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych oraz do ugód sądowych zatwierdzonych lub zawartych przed dniem 10 stycznia 2015 r., objętych zakresem zastosowania tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII

STOSUNEK DO INNYCH AKTÓW PRAWNYCH

Artykuł 67

Niniejsze rozporządzenie nie narusza stosowania przepisów, które regulują jurysdykcję lub uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach szczególnych i które zawarte są w unijnych aktach prawnych lub w prawie poszczególnych państw członkowskich, zharmonizowanym poprzez wykonanie takich aktów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25.

Artykuł 68

1. Niniejsze rozporządzenie zastępuje w stosunkach pomiędzy państwami członkowskimi konwencję brukselską z 1968 r., z wyjątkiem dotyczącym tych terytoriów państw członkowskich, które objęte są terytorialnym zakresem zastosowania tejże konwencji i które na podstawie art. 355 TFUE wyłączone są z zakresu niniejszego rozporządzenia.

2. W zakresie, w jakim niniejsze rozporządzenie zastępuje w stosunkach pomiędzy państwami członkowskimi postanowienia konwencji brukselskiej z 1968 r., odesłania do tej konwencji uważa się za odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 69

Z zastrzeżeniem art. 70 oraz art. 71 niniejsze rozporządzenie zastępuje w stosunkach pomiędzy państwami członkowskimi konwencje dotyczące tych samych spraw, do których ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie. W szczególności zastępuje się konwencje wymienione w wykazie sporządzonym przez Komisję zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. c) i art. 76 ust. 2.

Artykuł 70

1. Konwencje, o których mowa w art. 69, pozostają w mocy w zakresie spraw, do których nie ma zastosowania niniejsze rozporządzenie.

2. Pozostają one także w mocy w stosunku do orzeczeń wydanych, dokumentów urzędowych formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych oraz do ugód sądowych zatwierdzonych lub zawartych przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 44/2001.

Artykuł 71

1. Niniejsze rozporządzenie nie narusza konwencji, których państwa członkowskie są stronami i które w sprawach szczególnych regulują jurysdykcję, uznawanie lub wykonywanie orzeczeń.

2. Celem zapewnienia jednolitej wykładni ust. 1 ustęp ten będzie stosowany w następujący sposób:

- a) niniejsze rozporządzenie nie wyłącza tego, aby sąd państwa członkowskiego, które jest stroną konwencji dotyczącej spraw szczególnych, oparł swoją jurysdykcję na tej konwencji, i to także wówczas, jeżeli pozwany ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, które nie jest stroną tej konwencji. Sąd rozpatrujący sprawę stosuje w każdym przypadku przepisy art. 28 niniejszego rozporządzenia;
- b) orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim przez sąd, który oparł swoją jurysdykcję na konwencji dotyczącej

spraw szczególnych, są uznawane i wykonywane w innych państwach członkowskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Jeżeli zarówno państwo członkowskie pochodzenia, jak i państwo członkowskie, do którego wystąpiono, są stronami konwencji dotyczącej spraw szczególnych, która reguluje warunki uznawania i wykonywania orzeczeń, wówczas obowiązują te warunki. W każdym przypadku mogą być stosowane przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące uznawania i wykonywania orzeczeń.

Artykuł 72

Niniejsze rozporządzenie nie narusza porozumień, na mocy których państwa członkowskie przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 44/2001 zobowiązały się zgodnie z art. 59 konwencji brukselskiej z 1968 r. do nieuznawania orzeczeń, w szczególności orzeczeń wydanych w innych państwach będących stroną tej konwencji, przeciwko pozwanym mającym miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu na terytorium państwa trzeciego, jeżeli w przypadkach określonych w art. 4 wymienionej konwencji orzeczenie mogło być wydane jedynie na podstawie jurysdykcji przewidzianej w art. 3 ust. 2 tej konwencji.

Artykuł 73

1. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na stosowanie konwencji lugańskiej z 2007 r.

2. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na stosowanie konwencji nowojorskiej z 1958 r.

3. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na stosowanie dwustronnych konwencji i umów zawartych między państwem trzecim a państwem członkowskim przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 44/2001 i dotyczących spraw uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 74

Państwa członkowskie podają w ramach Europejskiej Sieci Sądowej opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania, w tym organów odpowiedzialnych za wykonywanie oraz informacje o wszelkich ograniczeniach wykonania, w szczególności przepisach służących ochronie dłużnika oraz okresach przedawnienia, w celu publicznego udostępnienia tych informacji.

Państwa członkowskie stale aktualizują te informacje.

Artykuł 75

Do dnia 10 stycznia 2014 r. państwa członkowskie zawiadamiają Komisję o:

- a) sądach, w których składa się wniosek o odmowę wykonania na mocy art. 47 ust. 1;
- b) sądach, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2;
- c) sądach, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50; oraz
- d) językach, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia formularzy, o których mowa w art. 57 ust. 2.

Komisja udostępnia te informacje publicznie wszelkimi właściwymi środkami, zwłaszcza za pośrednictwem Europejskiej Sieci Sądowej.

Artykuł 76

1. Państwa członkowskie notyfikują Komisji:
 - a) zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2;
 - b) zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65; oraz
 - c) konwencje, o których mowa w art. 69.
2. Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, przekazanych przez państwa członkowskie Komisja sporządza odpowiednie wykazy.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach, które należy wprowadzić w tych wykazach. Komisja odpowiednio aktualizuje te wykazy.
4. Komisja publikuje wykazy i wszelkie późniejsze w nich zmiany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
5. Wszystkie informacje notyfikowane zgodnie z ust. 1 i 3 Komisja udostępnia publicznie wszelkimi innymi właściwymi sposobami, zwłaszcza za pośrednictwem Europejskiej Sieci Sądowej.

Artykuł 77

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian do załączników I i II, zgodnie z art. 78.

Artykuł 78

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 77, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 9 stycznia 2013 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 77, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 77 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wnoszą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 79

Do dnia 11 stycznia 2022 r. Komisja przedstawia sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu. W sprawozdaniu ocenia się, czy istnieje potrzeba dalszego poszerzenia zakresu przepisów dotyczących jurysdykcji i objęcia nimi pozwanych, którzy nie mają miejsca zamieszkania w państwie członkowskim, biorąc pod uwagę funkcjonowanie niniejszego rozporządzenia i ewentualne zmiany na szczeblu międzynarodowym. W odpowiednich przypadkach do sprawozdania dołącza się propozycje zmian niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 80

Niniejsze rozporządzenie uchyla rozporządzenie (WE) nr 44/2001. Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku III.

Artykuł 81

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 10 stycznia 2015 r. z wyjątkiem art. 75 i 76, które stosuje się od dnia 10 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 grudnia 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE ORZECZENIA W SPRAWACH CYWILNYCH I HANDLOWYCH

Artykuł 53 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych

1. SĄD POCHODZENIA
 - 1.1. Nazwa:
 - 1.2. Adres:
 - 1.2.1. Ulica i numer/skrytka pocztowa:
 - 1.2.2. Miejscowość i kod pocztowy:
 - 1.2.3. Państwo członkowskie:
AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI FR HU IE IT LT LU LV MT
NL PL PT RO SE SI SK UK
 - 1.3. Numer telefonu:
 - 1.4. Faks:
 - 1.5. E-mail (o ile jest dostępny):
2. POWÓD (POWODOWIE) ⁽¹⁾
 - 2.1. Nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji:
 - 2.2. Numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy i o ile jest dostępny):
 - 2.3. Data (dd/mm/rrrr) i miejsce urodzenia lub, w przypadku osoby prawnej, uzyskania zdolności prawnej/założenia/rejestracji (jeśli dotyczy i o ile jest dostępny):
 - 2.4. Adres:
 - 2.4.1. Ulica i numer/skrytka pocztowa:
 - 2.4.2. Miejscowość i kod pocztowy:
 - 2.4.3. Państwo:
AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI FR HU IE IT LT LU LV MT
 NL PL PT RO SE SI SK UK Inne (proszę podać kod ISO)
 - 2.5. E-mail (o ile jest dostępny):
3. POZWANY (POZWANI) ⁽²⁾
 - 3.1. Nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji:
 - 3.2. Numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy i o ile jest dostępny):
 - 3.3. Data (dd/mm/rrrr) i miejsce urodzenia lub, w przypadku osoby prawnej, uzyskania zdolności prawnej/założenia/rejestracji (jeśli dotyczy i o ile jest dostępny):
 - 3.4. Adres:
 - 3.4.1. Ulica i numer/skrytka pocztowa:
 - 3.4.2. Miejscowość i kod pocztowy:
 - 3.4.3. Państwo:
AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI FR HU IE IT LT LU LV MT
 NL PL PT RO SE SI SK UK Inne (proszę podać kod ISO)
 - 3.5. E-mail (o ile jest dostępny):

4. ORZECZENIE
- 4.1. Data (dd/mm/rrrr) wydania orzeczenia:
- 4.2. Numer referencyjny orzeczenia:
- 4.3. Orzeczenie zostało wydane zaocznie:
- 4.3.1. Nie
- 4.3.2. Tak (proszę podać datę (dd/mm/rrrr) doręczenia pozwanemu dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu mu równorzędnego):
- 4.4. Orzeczenie jest wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia bez konieczności spełnienia żadnych dodatkowych warunków:
- 4.4.1. Tak (proszę podać datę (dd/mm/rrrr) uznania orzeczenia za wykonalne, jeśli dotyczy):
- 4.4.2. Tak, ale wyłącznie w odniesieniu do poniższej osoby (poniższych osób) (proszę wskazać):
- 4.4.3. Tak, ale wyłącznie w odniesieniu do części orzeczenia (proszę wskazać):
- 4.4.4. Orzeczenie nie zawiera wykonalnego zobowiązania
- 4.5. Z dniem wydania zaświadczenia wyrok został doręczony pozwanemu (pozwany):
- 4.5.1. Tak (proszę podać datę doręczenia (dd/mm/rrrr), jeżeli jest znana):
- 4.5.1.1. Orzeczenie zostało doręczone w następującym języku (następujących językach):
BG ES CS DE ET EL EN FR GA IT LV LT HU MT NL PL PT
RO SK SL FI SV Inne (proszę podać kod ISO)
- 4.5.2. Nie według wiedzy sądu
- 4.6. Warunki orzeczenia i odsetki
- 4.6.1. Orzeczenie w sprawie roszczenia pieniężnego ⁽³⁾
- 4.6.1.1. Krótki opis przedmiotu sprawy:
- 4.6.1.2. Sąd nakazał
..... (nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji) ⁽⁴⁾
dokonanie płatności na rzecz:
..... (nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji)
- 4.6.1.2.1. Jeżeli więcej niż jedna osoba została uznana za odpowiedzialną za to samo roszczenie, cała kwota może być pobrana od dowolnej z tych osób:
- 4.6.1.2.1.1. Tak
- 4.6.1.2.1.2. Nie
- 4.6.1.3. Waluta
 Euro (EUR) lew bułgarski (BGN) korona czeska (CZK) forint węgierski (HUF) lit litewski (LTL)
 łąt łotewski (LVL) złoty polski (PLN) funt szterling (GBP) lej rumuński (RON) korona szwedzka (SEK) pozostałe (proszę podać kod ISO):
- 4.6.1.4. Kwota główna:
- 4.6.1.4.1. Kwota płatna jednorazowo

4.6.1.4.2. Kwota płatna w ratach ⁽⁵⁾

Termin płatności (dd/mm/rrrr)	Kwota

4.6.1.4.3. Kwota do regularnej zapłaty

4.6.1.4.3.1. Dziennie

4.6.1.4.3.2. Tygodniowo

4.6.1.4.3.3. Z inną częstotliwością (proszę określić):

4.6.1.4.3.4. Od dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia:

4.6.1.4.3.5. Jeśli dotyczy, do (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia):

4.6.1.5. Odsetki (o ile dotyczy):

4.6.1.5.1. Odsetki:

4.6.1.5.1.1. Odsetki nieokreślone w orzeczeniu

4.6.1.5.1.2. Tak, określone w orzeczeniu w następujący sposób:

4.6.1.5.1.2.1. Kwota:

lub

4.6.1.5.1.2.2. Oprocentowanie ... %

4.6.1.5.1.2.3. Odsetki należne od (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) do (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) ⁽⁶⁾

4.6.1.5.2. Odsetki ustawowe (jeśli dotyczy) do obliczenia zgodnie z (proszę podać odpowiednie przepisy ustawowe):

4.6.1.5.2.1. Odsetki należne od (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) do (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) ⁽⁶⁾

4.6.1.5.3. Kapitalizacja odsetek (jeśli dotyczy, proszę określić szczegóły):

4.6.2. Orzeczenie dotyczące środka tymczasowego, w tym środka zabezpieczającego:

4.6.2.1. Krótki opis przedmiotu sprawy i zasądzzonego środka:

4.6.2.2. Środek orzekł sąd mający jurysdykcję do orzekania w sprawie głównej

4.6.2.2.1. Tak

4.6.3. Orzeczenie innego rodzaju:

4.6.3.1. Krótki opis przedmiotu sprawy oraz orzeczenia sądu:

4.7. Koszty ⁽⁷⁾:

4.7.1. Waluta

Euro (EUR) lew bułgarski (BGN) korona czeska (CZK) forint węgierski (HUF) lit litewski (LTL) łąt łotewski (LVL) złoty polski (PLN) funt szterling (GBP) lej rumuński (RON) korona szwedzka (SEK) pozostałe (proszę podać kod ISO):

4.7.2. Koszty zasądzono od następującej osoby (następujących osób), wobec której (których) występuje się o wykonanie orzeczenia:

4.7.2.1. Nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji ⁽⁸⁾

4.7.2.2. Jeżeli koszty zasądzono od więcej niż jednej osoby, cała kwota może być pobrana od dowolnej z tych osób:

- 4.7.2.2.1. Tak
- 4.7.2.2.2. Nie
- 4.7.3. Występuje się o odzyskanie następujących kosztów ⁽⁹⁾
- 4.7.3.1. Koszty zostały ustalone w orzeczeniu w postaci całkowitej kwoty (proszę określić kwotę):
- 4.7.3.2. Koszty zostały ustalone w orzeczeniu w postaci odsetka kosztów całkowitych (proszę określić wysokość odsetek od całej kwoty):
- 4.7.3.3. Odpowiedzialność za koszty została określona w orzeczeniu i dokładne kwoty są następujące:
- 4.7.3.3.1. Opłaty sądowe:
- 4.7.3.3.2. Koszty zastępstwa procesowego:
- 4.7.3.3.3. Koszt doręczenia dokumentów:
- 4.7.3.3.4. Inne:
- 4.7.3.4. Inne (proszę wskazać):
- 4.7.4. Odsetki od kosztów:
- 4.7.4.1. Nie dotyczy
- 4.7.4.2. Odsetki określone w orzeczeniu
- 4.7.4.2.1. Kwota:
lub
- 4.7.4.2.2. Oprocentowanie ... %
- 4.7.4.2.2.1. Odsetki należne od (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) do (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) ⁽⁶⁾
- 4.7.4.3. Odsetki ustawowe (jeśli dotyczy) do obliczenia zgodnie z (proszę podać odpowiednie przepisy ustawowe):
- 4.7.4.3.1. Odsetki należne od (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) do (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) ⁽⁶⁾
- 4.7.4.4. Kapitalizacja odsetek (jeśli dotyczy, proszę określić szczegóły):

Sporządzono w: ...

Podpis lub pieczęć sądu pochodzenia:

(1) Jeżeli orzeczenie dotyczy więcej niż jednego powoda, proszę podać informacje dotyczące wszystkich powodów.

(2) Jeżeli orzeczenie dotyczy więcej niż jednego pozwanego, proszę podać informacje dotyczące wszystkich pozwanych.

(3) Jeżeli orzeczenie dotyczy wyłącznie kosztów odnoszących się do roszczenia, co do którego orzeczono wcześniej, proszę pozostawić pole w pkt 4.6.1 puste i przejść do pkt 4.7.

(4) Jeżeli płatność zasądzono od więcej niż jednej osoby, proszę podać informacje dotyczące wszystkich osób.

(5) Proszę podać informacje dotyczące wszystkich rat.

(6) Jeżeli jest więcej niż jeden okres, proszę podać informacje dotyczące wszystkich okresów.

(7) Punkt ten obejmuje również sytuacje, w których koszty zostają przyznane w oddzielnym orzeczeniu.

(8) Proszę podać informacje dotyczące wszystkich osób.

(9) Jeżeli zwrot kosztów można uzyskać od kilku osób, proszę podać go w rozbiciu na poszczególne osoby.

ZAŁĄCZNIK II

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE DOKUMENTU URZĘDOWEGO/UGODY SĄDOWEJ ⁽¹⁾ W SPRAWACH CYWILNYCH I HANDLOWYCH**Artykuł 60 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych**

1. SĄD LUB INNY WŁAŚCIWY ORGAN, KTÓRY WYSTAWIŁ NINIEJSZE ZAŚWIADCZENIE
 - 1.1. Nazwa:
 - 1.2. Adres:
 - 1.2.1. Ulica i numer/skrytka pocztowa:
 - 1.2.2. Miejscowość i kod pocztowy:
 - 1.2.3. Państwo członkowskie
AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI FR HU IE IT LT LU LV MT NL PL PT RO SE SI SK UK
 - 1.3. Numer telefonu:
 - 1.4. Faks:
 - 1.5. E-mail (o ile jest dostępny):
2. DOKUMENT URZĘDOWY
 - 2.1. Organ, który sporządził dany dokument urzędowy (jeśli inny niż organ wydający zaświadczenie)
 - 2.1.1. Nazwa i oznaczenie organu:
 - 2.1.2. Adres:
 - 2.2. Data (dd/mm/rrrr) sporządzenia dokumentu urzędowego przez organ, o którym mowa w pkt 2.1:
 - 2.3. Numer referencyjny dokumentu urzędowego (jeśli dotyczy):
 - 2.4. Data (dd/mm/rrrr) zarejestrowania dokumentu urzędowego w państwie członkowskim pochodzenia (należy wypełnić tylko w przypadku, gdy data rejestracji określa skutki prawne danego aktu i różni się od daty wskazanej w pkt 2.2):
 - 2.4.1. Numer referencyjny w rejestrze (jeśli dotyczy):
3. UGODA SĄDOWA
 - 3.1. Sąd, który zatwierdził ugody sądową lub przed którym ugoda sądowa została zawarta (jeśli inny niż sąd wydający zaświadczenie)
 - 3.1.1. Nazwa sądu:
 - 3.1.2. Adres:
 - 3.2. Data (dd/mm/rrrr) wydania ugody sądowej:
 - 3.3. Numer referencyjny ugody sądowej:
4. STRONY DOKUMENTU URZĘDOWEGO/UGODY SĄDOWEJ:
 - 4.1. Nazwisko (nazwa) wierzyciela (wierzycieli) (nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji) ⁽²⁾ :
 - 4.1.1. Numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy i o ile jest dostępny):
 - 4.1.2. Data (dd/mm/rrrr) i miejsce urodzenia lub, w przypadku osoby prawnej, uzyskania zdolności prawnej/założenia/rejestracji (jeśli dotyczy i o ile jest dostępne):
 - 4.2. Nazwisko (nazwa) dłużnika (dłużników) (nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji) ⁽³⁾ :
 - 4.2.1. Numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy i o ile jest dostępny):
 - 4.2.2. Data (dd/mm/rrrr) i miejsce urodzenia lub, w przypadku osoby prawnej, uzyskania zdolności prawnej/założenia/rejestracji (jeśli dotyczy i o ile jest dostępne):
 - 4.3. Nazwisko (nazwa) stron trzecich (nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji), jeśli dotyczy ⁽⁴⁾:

- 4.3.1. Numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy i o ile jest dostępny):
- 4.3.2. Data (dd/mm/rrrr) i miejsce urodzenia lub, w przypadku osoby prawnej, uzyskania zdolności prawnej/założenia/rejestracji (jeśli dotyczy i o ile jest dostępne):
5. WYKONALNOŚĆ DOKUMENTU URZĘDOWEGO/UGODY SĄDOWEJ W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM POCHODZENIA
- 5.1. Dokument urzędowy/ugoda sądowa jest wykonalna w państwie członkowskim pochodzenia
- 5.1.1. Tak
- 5.2. Warunki dokumentu urzędowego/ugody sądowej i odsetki
- 5.2.1. Dokument urzędowy/ugoda sądowa dotycząca roszczenia pieniężnego
- 5.2.1.1. Krótki opis przedmiotu sprawy:
- 5.2.1.2. Na podstawie dokumentu urzędowego/ugody sądowej
 (nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji) ⁽⁵⁾
 ma dokonać płatności na rzecz:
 (nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji)
- 5.2.1.2.1. Jeżeli więcej niż jedna osoba została uznana za odpowiedzialną za to samo roszczenie, cała kwota może być pobrana od dowolnej z tych osób:
- 5.2.1.2.1.1. Tak
- 5.2.1.2.1.2. Nie
- 5.2.1.3. Waluta
 Euro (EUR) lew bułgarski (BGN) korona czeska (CZK) forint węgierski (HUF) lit litewski (LTL) łąt łotewski (LVL) złoty polski (PLN) funt szterling (GBP) lej rumuński (RON) korona szwedzka (SEK) pozostałe (proszę podać kod ISO):
- 5.2.1.4. Kwota główna:
- 5.2.1.4.1. Kwota płatna jednorazowo
- 5.2.1.4.2. Kwota płatna w ratach ⁽⁶⁾
Termin płatności (dd/mm/rrrr)	Kwota
- 5.2.1.4.3. Kwota do regularnej zapłaty
- 5.2.1.4.3.1. Dziennie
- 5.2.1.4.3.2. Tygodniowo
- 5.2.1.4.3.3. Z inną częstotliwością (proszę wskazać):
- 5.2.1.4.3.4. Od dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia:
- 5.2.1.4.3.5. Jeśli dotyczy, do (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia)
- 5.2.1.5. Odsetki (jeśli dotyczy)
- 5.2.1.5.1. Odsetki:
- 5.2.1.5.1.1. Nie określono w dokumencie urzędowym/ugodzie sądowej
- 5.2.1.5.1.2. Tak, określono w dokumencie urzędowym/ugodzie sądowej jak następuje:

5.2.1.5.1.2.1. Kwota:

lub

5.2.1.5.1.2.2. Oprocentowanie ... %

5.2.1.5.1.2.3. Odsetki należne od (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) do (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) ⁽⁷⁾

5.2.1.5.2. Odsetki ustawowe (jeśli dotyczy) do obliczenia zgodnie z (proszę wskazać odpowiednie przepisy ustawowe):

5.2.1.5.2.1. Odsetki należne od (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) do (dnia (dd/mm/rrrr) lub zdarzenia) ⁽⁷⁾

5.2.1.5.3. Kapitalizacja odsetek (jeśli dotyczy, proszę podać szczegóły):

5.2.2. Dokument urzędowy/ugoda sądowa dotycząca wykonalnego zobowiązania o charakterze niepieniężnym:

5.2.2.1. Krótki opis wykonalnego zobowiązania

5.2.2.2. Zobowiązanie, o którym mowa w pkt 5.2.2.1, jest wykonalne wobec następującej osoby (następujących osób) ⁽⁸⁾ (nazwisko i imię (imiona)/nazwa przedsiębiorstwa lub organizacji):

Sporządzono w: ...

Podpis lub pieczęć sądu lub innego właściwego organu wydającego zaświadczenie:

(1) W całym zaświadczeniu niepotrzebne skreślić.

(2) Proszę podać informacje dotyczące wszystkich wierzycieli, jeśli jest ich więcej niż jeden.

(3) Proszę podać informacje dotyczące wszystkich dłużników, jeśli jest ich więcej niż jeden.

(4) Proszę podać informacje dotyczące stron trzecich (jeśli dotyczy).

(5) Jeżeli płatność zasądzono od więcej niż jednej osoby, proszę podać informacje dotyczące wszystkich osób.

(6) Proszę dodać informacje dla każdej z rat.

(7) Jeżeli jest więcej niż jeden okres, proszę podać informacje dotyczące wszystkich okresów.

(8) Jeżeli jest więcej niż jedna osoba, proszę podać informacje dotyczące wszystkich osób.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 44/2001	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2, wprowadzenie	art. 1 ust. 2, wprowadzenie
art. 1 ust. 2 lit. a)	art. 1 ust. 2 lit. a) i f)
art. 1 ust. 2 lit. b)–d)	art. 1 ust. 2 lit. b)–d)
—	art. 1 ust. 2 lit. e)
art. 1 ust. 3	—
—	art. 2
art. 2	art. 4
art. 3	art. 5
art. 4	art. 6
art. 5, wprowadzenie	art. 7, wprowadzenie
art. 5 pkt 1	art. 7 pkt 1
art. 5 pkt 2	—
art. 5 pkt 3 i 4	art. 7 pkt 2 i 3
—	art. 7 pkt 4
art. 5 pkt 5–7	art. 7 pkt 5–7
art. 6	art. 8
art. 7	art. 9
art. 8	art. 10
art. 9	art. 11
art. 10	art. 12
art. 11	art. 13
art. 12	art. 14
art. 13	art. 15
art. 14	art. 16
art. 15	art. 17
art. 16	art. 18
art. 17	art. 19
art. 18	art. 20
art. 19 pkt 1 i 2	art. 21 ust. 1
—	art. 21 ust. 2
art. 20	art. 22
art. 21	art. 23
art. 22	art. 24
art. 23 ust. 1 i 2	art. 25 ust. 1 i 2

Rozporządzenie (WE) nr 44/2001	Niniejsze rozporządzenie
art. 23 ust. 3	—
art. 23 ust. 4 i 5	art. 25 ust. 3 i 4
—	art. 25 ust. 5
art. 24	art. 26 ust. 1
—	art. 26 ust. 2
art. 25	art. 27
art. 26	art. 28
art. 27 ust. 1	art. 29 ust. 1
—	art. 29 ust. 2
art. 27 ust. 2	art. 29 ust. 3
art. 28	art. 30
art. 29	art. 31 ust. 1
—	art. 31 ust. 2
—	art. 31 ust. 3
—	art. 31 ust. 4
art. 30	art. 32 ust. 1 lit. a) i b)
—	art. 32 ust. 1 akapit drugi
—	art. 32 ust. 2
—	art. 33
—	art. 34
art. 31	art. 35
art. 32	art. 2 lit. a)
art. 33	art. 36
—	art. 37
—	art. 39
—	art. 40
—	art. 41
—	art. 42
—	art. 43
—	art. 44
art. 34	art. 45 ust. 1 lit. a)–d)
art. 35 ust. 1	art. 45 ust. 1 lit. e)
art. 35 ust. 2	art. 45 ust. 2
art. 35 ust. 3	art. 45 ust. 3
—	art. 45 ust. 4
art. 36	art. 52
art. 37 ust. 1	art. 38 lit. a)
art. 38	—

Rozporządzenie (WE) nr 44/2001	Niniejsze rozporządzenie
art. 39	—
art. 40	—
art. 41	—
art. 42	—
art. 43	—
art. 44	—
art. 45	—
art. 46	—
art. 47	—
art. 48	—
—	art. 46
—	art. 47
—	art. 48
—	art. 49
—	art. 50
—	art. 51
—	art. 54
art. 49	art. 55
art. 50	—
art. 51	art. 56
art. 52	—
art. 53	—
art. 54	art. 53
art. 55 ust. 1	—
art. 55 ust. 2	art. 37 ust. 2, art. 47 ust.3 i art. 57
art. 56	art. 61
art. 57 ust. 1	art. 58 ust. 1
art. 57 ust. 2	—
art. 57 ust. 3	art. 58 ust. 2
art. 57 ust. 4	art. 60
art. 58	art. 59 i art. 60
art. 59	art. 62
art. 60	art. 63
art. 61	art. 64
art. 62	art. 3
art. 63	—
art. 64	—
art. 65	art. 65 ust. 1 i 2

Rozporządzenie (WE) nr 44/2001	Niniejsze rozporządzenie
—	art. 65 ust. 3
art. 66	art. 66
art. 67	art. 67
art. 68	art. 68
art. 69	art. 69
art. 70	art. 70
art. 71	art. 71
art. 72	art. 72
—	art. 73
art. 73	art. 79
art. 74 ust. 1	art. 75 akapit pierwszy lit. a), b) i c) oraz art. 76 ust. 1 lit. a)
art. 74 ust. 2	art. 77
—	art. 78
—	art. 80
art. 75	—
art. 76	art. 81
załącznik I	art. 76 ust. 1 lit. a)
załącznik II	art. 75 lit. a)
załącznik III	art. 75 lit. b)
załącznik IV	art. 75 lit. c)
załącznik V	załączniki I i II
załącznik VI	załącznik II
—	załącznik III